

Arrest

nr. 107 956 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Daar waar de verzoekende partij vraagt de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij, dient te worden vastgesteld, zoals ook reeds in de onder punt 3. weergegeven beschikking van 25 april 2013 aangegeven, dat de verzoekende partij het voordeel van de *pro deo* werd toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 38/68-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name “*de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo*”, kunnen er bijgevolg geen kosten ten laste gelegd worden van de verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “*Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. In het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. In dit kader volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, met name Bosnië-Herzegovina, niet. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Tevens wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in navolging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij, alsook haar echtgenote, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd bij arrest nr. 75 121 van 14 februari 2012. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij, alsook haar echtgenote in wiens hoofde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd genomen, het grondgebied van de in de beslissing vermelde st(a)at(en) dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Waar de verzoekende partij nog elementen aanhaalt als “buitengewone omstandigheid (...) die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren het land van oorsprong om de bedoelde vergunning te vragen”, meer bepaald de aanwezigheid en probleemloze integratie in de Belgische samenleving, de totale verankering, de werkelijke band met België en het schoollopen van de vier kinderen, wordt opgemerkt dat het begrip buitengewone omstandigheden kadert in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij de vreemdeling in buitengewone omstandigheden de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van diens verblijfplaats in België. Noch uit het verzoekschrift, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou*

hebben ingediend, zodat aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij aangeeft haar gezin bestaat uit vier schoolgaande kinderen, toont zij niet aan dat haar kinderen niet de nodige scholing kunnen verkrijgen in hun land van herkomst. Er wordt herhaald dat ook in hoofde van de echtgenote van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd genomen, dat tevens is gericht aan de minderjarige kinderen, zodat niet kan worden voorgehouden dat met het bestaan van de kinderen geen rekening is gehouden. Zij kunnen samen het grondgebied verlaten.

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepaling, met name artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden opgeworpen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Waar de verzoekende partij tevens in het kader van artikel 3 van het EVRM verwijst naar de ernstige medische situatie van haar echtgenote, wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de op 14 januari 2012 chronologisch eerst ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op 23 mei 2012 onontvankelijk werd verklaard. De stukken van het administratief dossier leren eveneens dat de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de op 3 september 2012 ingediende tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 10 oktober 2012 de beslissing heeft genomen waarbij deze onontvankelijk werd verklaard. Tenslotte heeft de verzoekende partij op 19 november 2012 een derde aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er kan op gewezen worden dat, voor zover enige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende zou zijn, zulke aanvraag de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Bovendien belet niets de echtgenote van de verzoekende partij om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen gelet op haar medische toestand.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantoont.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er wordt tenslotte opgemerkt dat waar de verzoekende partij er in fine van haar verzoekschrift om verzoekt de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, de verzoekende partij het voordeel van de pro deo wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedureglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68, § 1, 1° van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name “de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo”, kunnen er bijgevolg - hoe dan ook - geen kosten ten laste gelegd worden van de verwerende partij.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 mei 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 juni 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 april 2013 opgenomen grond, stelt zij dat er onvoldoende rekening is gehouden met het gegeven dat zij Roma is en wijst op haar slechte medische toestand, die door haar Roma zijn verslechterd wordt, want zij heeft geen toegang tot medische zorgen.

3.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.
(...)”*

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
(...)
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van de artikelen 7 en 9 *ter* van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Ook haar betoog waarbij zij de schending aanvoert van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM), en haar betoog ter terechtzitting kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Aangaande artikel 3 van het

Kinderrechtenverdrag dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop ter terechtzitting in het geheel niet ingaat, zodat kan verwezen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 25 april 2013 wordt gesteld. Ook aangaande artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat hierop reeds in de beschikking van 25 april 2013 werd ingegaan, waarbij uitdrukkelijk verwezen wordt naar de medische toestand van de echtgenote van de verzoekende partij. Daar waar zij in haar betoog ter terechtzitting verwijst naar haar Roma zijn, haar medische toestand en de problematische toegang tot medische zorgen voor Roma, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts verwezen heeft naar de medische toestand van haar echtgenote. In de mate dat zij ook ter terechtzitting de bedoeling had naar de medische toestand van haar echtgenote te verwijzen, dient te worden vastgesteld dat zij met haar betoog louter elementen herhaalt die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht, zodat zij geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van voornoemd artikel 3 reeds in de beschikking van 25 april 2013 werd aangegeven. In de mate dat de verzoekende partij wenst te verwijzen naar haar eigen medische toestand, dient te worden vastgesteld dat zij nooit eerder van medische problemen in haar hoofde melding heeft gemaakt en hiervan ook ter terechtzitting geen enkel begin van bewijs bijbrengt, zodat zij ook hiermee een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Op artikel 13 van het EVRM en op de overige onderdelen van de beschikking van 25 april 2013 gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat zij geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot deze onderdelen reeds in de beschikking van 25 april 2013 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET